

Vyvěšeno dne: 5. 12. 2019
Svěšeno dne: 19. 12. 2019

Lucie Prokopová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **ELTODO, a.s.**, se sídlem Novodvorská 1010/14, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic ČR, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. 1. 2018, čj. ÚOHS-R0202/2017/VZ-02965/ 2018/323/EBr, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2019, čj. 29 Af 17/2018-165,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 10. 2017, čj. ÚOHS-S0395/2017/VZ-30854/2017/ 521/JRo, zastavil řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (Ředitelství silnic a dálnic ČR) učiněných při zadávání veřejné zakázky „Zajištění zimní a běžné údržby vybraných úseků dálnic a silnic I. třídy na období od 1. 5. 2017 oblast 09 Pardubická“, neboť k návrhu navrhovatele (společníků společnosti Zajištění zimní a běžné údržby – Pardubický kraj sestávající z žalobkyně a společnosti PROSTOR a.s.) na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele nebyl připojen doklad o doručení námitek zadavateli. Předseda žalovaného výše specifikovaným rozhodnutím toto rozhodnutí potvrdil a rozklad žalobkyně zamítl. Krajský soud obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud konstatoval, že předmětem sporu mezi žalobkyní a žalovaným byla otázka, zda žalobkyně v souladu s § 114 odst. 3 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), předložila žalovanému spolu s návrhem na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele doklad o doručení námitek zadavateli podaných podle § 110 zákona o veřejných zakázkách. Odpověď na tuto otázku byla stěžejní pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, které je založeno na závěru, že žalobkyně doklad o doručení námitek zadavateli k návrhu nepřipojila, a tudíž byla naplněna dikce ustanovení § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách. Krajský soud dospěl k závěru, podle kterého jako doklad o doručení námitek v daném případě postačoval doklad o dodání zprávy (námitek) do datové schránky zadavatele (dodejka) a nebylo třeba dokládat potvrzení o přihlášení oprávněné osoby (doručenku). Žalobkyně k návrhu na zahájení řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele doložila řádný doklad o doručení námitek zadavateli, zákonem požadovanou procesní podmínku splnila a její návrh tak měl být věcně projednán. Předseda žalovaného, resp. žalovaný proto postupoval v rozporu se zákonem, pokud zahájené řízení podle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[4] Stěžovatel nejprve shrnul dosavadní průběh správního a soudního řízení a připomněl, že doručování prostřednictvím datové schránky při zadávání veřejné zakázky výslovně upravil až zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Stěžovatel proto vycházel z judikatury, podle které má vztah mezi zadavatelem a dodavatelem soukromoprávní charakter.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s argumentací krajského soudu odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, čj. 1 Afs 2/2013-46, a ze dne 7. 8. 2013, čj. 1 Afs 57/2013-39, má totiž za to, že v případě doručování stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele zadavateli se jedná o odlišnou situaci než v případě doručování námitek zadavateli. Námitky mají jinou povahu, a proto se při jejich doručování nemůže jednat o „*zjevný projev veřejnoprávní ingerence státu do vztahů mezi zadavateli a dodavateli*“, jak tvrdí krajský soud. Účel doručení stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele zadavateli je též odlišný od účelu námitek. Smyslem námitek je včas napravit porušení zákona a doklad o doručení námitek zadavateli potvrzuje skutečnost, že se potenciální navrhovatel snažil o smírné řízení v soukromoprávní rovině; smyslem doručení stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele naproti tomu není upravit soukromoprávní vztahy. Okamžik doručení stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele je vykládán ve veřejnoprávním režimu též proto, aby se zamezilo průtahům na začátku správního řízení; to u námitek nepřipadá v úvahu.

[6] Vztah mezi zadavatelem a dodavatelem v zadávacím řízení je vztahem soukromoprávním. Stěžovatel proto vycházel z obecné právní úpravy, tj. z § 570 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a z *lex specialis*, tj. z § 18a zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Pokud by se přijal výklad krajského soudu v napadeném rozsudku, tzn., že na doručování námitek zadavateli se má aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech, který upravuje provádění úkonů vůči orgánům veřejné moci, vyvstalo by hned několik otázek; např. jak se bude doručovat v případech, kdy zadavatel nebude orgánem veřejné moci.

[7] Stěžovatel je názoru, že v souzeném případě žalobkyně měla k dispozici doklad o doručení námitek (doručenku), kterou mohla předložit stěžovateli. Navrhovatel je odpovědný

pokračování

za jím podaný návrh, a proto měl doložit doklad, který osvědčuje řádné a včasné doručení námitek zadavateli, jak výslovně požaduje zákon. Zákonodárce výslovně v zákoně zakotvil *doklad o doručení námitek zadavateli*, nikoli doklad o dodání námitek zadavateli nebo nějaký jiný doklad potvrzující, že se zadavatel s námitkami seznámil. Proto stěžovatel v době rozhodování postupoval podle zákona, nepovažoval-li za doklad o doručení námitek doklad resp. potvrzení o dodání námitek do datové schránky. V důsledku judikaturního závěru, že rozhodná je fakticita doručení, změnil stěžovatel svou rozhodovací praxi.

[8] V druhé části kasační stížnosti stěžovatel vyhodnotil judikaturu krajského soudu jako roztržštěnou a konstatoval, že je potřeba, aby Nejvyšší správní soud vyjasnil, jaká ustanovení zákona o elektronických úkonech se mají aplikovat.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnila s napadeným rozsudkem a kasační stížnost označila za podanou účelově. Stěžovatel nadále tvrdí, že nebyly splněny podmínky pro projednání návrhu, ač ani on nemůže popřít, že námitky byly doručeny včas; ani zadavatel toto nezpochybnil a k námitkám se zachoval jako ke včasným a vyřídil je. Při posuzování okamžiku doručení námitek zasílaných zadavateli prostřednictvím datové schránky je nutno vycházet z § 18 zákona o elektronických úkonech. Pokud by byl okamžik doručení námitek zadavateli závislý až na jeho přihlášení do datové schránky, mohl by tak zadavatel záměrně činit až po uplynutí lhůty pro podání námitek, tyto námitky by nebyly nikdy považovány za včasné doručené. Takový postup by pak vedl k tomu, že zadavatel by ze své vlastní libovůle zabránil přezkumu svého postupu v zadávacím řízení bez dalšího, což není možné připustit. Zároveň by mohlo docházet z důvodu nečinnosti zadavatele k nerovnému zacházení s dodavateli. Stěžovatel jen mechanicky aplikoval právní normu, přičemž zcela rezignoval na smysl příslušného ustanovení. Je neobhajitelné, aby byl věcný přezkum ze strany stěžovatele vyloučen, i když disponuje jasnými podklady, z nichž vyplývá, že námitky byly podány řádně a včas.

[11] Žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] V projednávaném případě je sporné, zda doklad z datové schránky žalobkyně prokazuje doručení námitek zadavateli (osobě zúčastněné na řízení) anebo pouze dodání do datové schránky (nikoli však doručení). Podle stěžovatele dodejka není doklad o doručení námitek zadavateli, takovým dokladem je doručenka, která oproti dodejce obsahuje i údaj o přihlášení oprávněné osoby do datové schránky; uplatní se § 18a zákona o elektronických úkonech. Krajský soud a žalobkyně naopak zastávají názor, že dodejka doručení námitek zadavateli dostatečně dokládá; uplatní se § 18 zákona o elektronických úkonech.

[15] Podle § 114 odst. 3 *in fine* zákona o veřejných zakázkách [s]oučástí návrhu je [...] v případě návrhu zasílaného Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku rovněž doklad o doručení námitek zadavateli.

[16] Podle § 117a písm. d) zákona o veřejných zakázkách Úřad zahájené řízení zastaví, jestliže k návrhu zasílanému Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku není připojen doklad o doručení námitek.

[17] Podle § 18 odst. 1 zákona o elektronických úkonech [f]yzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 Afs 28/2010-79, publ. pod č. 2131/2010 Sb. NSS, „[p]odání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné moci (§ 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů) je učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci.“ Při doručování do datové schránky orgánu veřejné moci se tedy dodání rovná doručení.

[18] Podle § 18a odst. 1 a 2 zákona o elektronických úkonech (1) Ministerstvo umožní na žádost fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby dodávání dokumentů z datové schránky jiné fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby do datové schránky této osoby. (2) Dokument dodaný podle odstavce 1 je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu.

[19] Zdejší soud se výkladem citovaných ustanovení již zabýval. Rozsudky ze dne 7. 11. 2018, čj. 9 As 369/2017-46, a ze dne 18. 7. 2019, čj. 7 As 131/2019-31, zamítl obsahově obdobné kasační stížnosti nynějšího stěžovatele a potvrdil rozsudky krajského soudu, v nichž krajský soud dospěl k závěru, že na doručování námitek zadavateli (jímž bylo v tehdy souzených věcech hlavní město Praha a Ministerstvo pro místní rozvoj) je nutné aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech; jako doklad prokazující doručení námitek ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách proto postačí dodejka. Zdejší soud uvedený závěr aproboval a uvedl, že nezpochybňuje stěžovatelem zdůrazňovaný „soukromoprávní charakter vztahů mezi dodavatelem a zadavatelem, což je princip opakovaně aprobovaný Nejvyšším správním soudem. [...] Nejvyšší správní soud nepopírá, že tyto vztahy jsou podřízeny soukromému právu. Avšak ohledně námitek vůči postupu zadavatele nelze říci, že by měly beze zbytku soukromoprávní charakter, což ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 23/2013 – 39. Z tohoto rozhodnutí se podává, že ‚[v]ztah mezi dodavatelem a zadavatelem má soukromoprávní charakter, byť s výhradou, že určité povinnosti zadavatele vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se promítá do veřejných subjektivních práv uchazečů.‘ Stěžovatel zde účelově ‚objímá‘ existující judikatorní princip o převažující soukromoprávní povaze vztahů jen proto, aby obstál jeho formalistický a neoprávněně zužující výklad zákoných ustanovení o doručování do datové schránky zadavatele. [...] Kontraktační proces při zadávání veřejných zakázek je formalizován a regulován donucujícími ustanoveními zákona. Tím se vymyká obvyklým ryze soukromoprávním vztahům při běžném sjednávání smluv, které jsou mimo rámec veřejných zakázek, a vnáší do věci veřejnoprávní element. Je také zřejmé, že zde existuje veřejný zájem na transparentnosti, férovosti a regulérnosti procesu kontraktace v souvislosti s veřejnými zakázkami. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace [obdobně i § 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, jenž uvedený zákon nahradil s účinností ode dne 1. 10. 2016 (s výjimkou některých jeho ustanovení)]. Námitky zadavateli a jejich vypořádání v rozhodnutí zadavatele jsou jakousi ‚předehrou‘ před samotným – ryze veřejnoprávním – přezkoumáním postupu zadavatele ze strany žalovaného a zadavatel s nimi musí zacházet v souladu s uvedenými principy. Právě v této souvislosti je přiměřeně klást na zadavatele a jeho postup při vypořádávání námitek dodavatelů vyšší nároky (ve srovnání se sjednáváním smluv plně v režimu soukromého práva). Právě skrze principy uvedené v předchozím odstavci je nutné vnímat

pokračování

i příslušnou právní úpravu námitek zadavateli a jejich doručení. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s názorem krajského soudu, že okamžik doručení námitek zadavateli prostřednictvím datové schránky bude shodný s okamžikem dodání do datové schránky zadavatele. Je přiměřeně požadovat po zadavateli, aby se při zadávání veřejné zakázky choval dostatečně bděle a profesionálně při přístupu do datové schránky. Naopak by neměl mít možnost vlastním konáním či opomenutím určovat okamžik doručení námitek, jenž má vliv na další subjektivní práva a povinnosti žalobkyně jako navrhovatele.“

[20] Nejvyšší správní soud se při posouzení nyní souzené věci s citovanými závěry rozsudků sp. zn. 9 As 369/2017 a 7 As 131/2019 ztotožňuje, a tyto proto plně přebírá i pro nyní posuzovanou věc. Institut námitek není institutem majícím pouze a výhradně soukromoprávní povahu. Jedná se skutečně (jak s odkazem na rozsudek sp. zn. 9 As 369/2017 v nyní posuzované věci uvedl krajský soud) o jakýsi předstupeň přezkumného řízení vedeného stěžovatelem (které beze všech pochybností má povahu veřejnoprávního správního řízení). Z právní úpravy plyne, že pokud dodavatel námitky nepodá (případně tyto podá opožděně), není následně oprávněn brojit proti postupu zadavatele u stěžovatele. Námitky jsou tudíž podmínkou *sine qua non* následného podání návrhu u stěžovatele. V této souvislosti přitom není rozhodné, zda k podání návrhu a k zahájení přezkumného správního řízení u stěžovatele skutečně dojde, či nikoliv. Tato skutečnost nic nemění na tom, že institut námitek je silně navázán na čistě veřejnoprávní přezkumné řízení před stěžovatelem. Přehlédnout v této souvislosti nelze ani fakt, že práva a povinnosti zadavatelů a dodavatelů týkající se institutu námitek jsou stanoveny zákonem o veřejných zakázkách jako veřejnoprávní normou. Stejně tak nelze přehlédnout, že vlastní postup při podávání námitek a jejich vyřizování nese některé rysy typické pro veřejnoprávní regulaci (námitky se podávají v zákonem stanovené lhůtě, zadavatel musí v zákonné lhůtě o těchto rozhodnout písemným rozhodnutím zaslaným dodavateli atp.). Z tohoto hlediska se povaha doručování námitek skutečně do jisté míry blíží povaze doručování návrhu na přezkum úkonů zadavatele samotnému zadavateli (viz § 114 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, podle kterého musí být návrh na přezkoumání úkonů zadavatele v desetidenní lhůtě doručen i zadavateli). Jakkoli jistě lze souhlasit se stěžovatelem potud, že se nejedná o instituty naprosto shodné, lze mezi těmito vysledovat shodné rysy [mj. viz i krajským soudem odkazovaná ustanovení § 117a písm. d) a e) zákona o veřejných zakázkách]. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že v napadeném rozsudku odkázal mj. i na judikaturu týkající se právě otázky doručování stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele zadavateli.

[21] Krajský soud tudíž nepochybil, dospěl-li k závěru, že námitky podané dodavatelem proti postupu zadavatele nejsou čistě soukromoprávním institutem. Návazně pak krajskému soudu nelze vytýkat závěr, podle kterého je na doručování námitek v projednávané věci nutno aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech a námitky považovat za doručené již jejich dodáním do datové schránky zadavatele (k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 Afs 28/2010-79, publ. pod č. 2131/2010 Sb. NSS). Byl-li by přijat názor stěžovatele (že pro doručení námitek je nutné přihlášení oprávněné osoby), nastaly by v zásadě nežádoucí situace: zadavatel by byl schopen (nepřihlášením do své datové schránky) vyloučit následný veřejnoprávní přezkum jeho jednání; dodavatel by byl nucen podávat námitky ve zcela nereálných lhůtách, případně by nebyl schopen námitky ve lhůtě podat vůbec. Zákonná úprava totiž pro podání námitek stanoví lhůty 5, 10, 15 a 30 dnů. Bez relevance k věci pak není ani fakt, že podle aktuálně účinného znění § 211 odst. 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, platí, že při komunikaci mezi dodavatelem a zadavatelem uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta.

[22] Nejvyšší správní soud shrnuje, že ve věci bylo nutno aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech. Dodejka proto byla dokladem o doručení námitek zadavateli ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách. K totožnému závěru dospěl zdejší soud

těž v již zde citovaném rozsudku ze dne 18. 7. 2019, čj. 7 As 131/2019-31. Žalobkyně stěžovateli dodejku spolu s návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele předložila, stěžovatel proto neměl řízení zastavovat pro jím tvrzenou absenci dokladu o doručení.

[23] Krajský soud proto nepochybil, pokud správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Nutno přitom dodat, že v posuzované věci bylo zadavatelem Ředitelství silnic a dálnic ČR (veřejný zadavatel podle § 2 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách) a byla posuzována povaha námitek proti postupu zadavatele; je proto bezpředmětné se zabývat hypotetickými úvahami konstruovanými stěžovatelem v kasační stížnosti, jak by bylo postupováno v případě doručování dotovanému zadavateli podle § 2 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách či při doručování jiného podání než námitek. Nejvyšší správní soud přesto dodává, že rozhodnou je povaha námitek (vymezena v odst. [20] tohoto rozsudku) a doručování do datové schránky zadavatele, nikoliv kategorie zadavatele.

[24] Závěrem kasační soud uvádí, že ve shodě s krajským soudem nepovažuje judikaturu týkající se posuzované otázky za nejednotnou. Situace nastala v nyní souzené věci byla vyřešena zdejším soudem v rozsudku sp. zn. 9 As 369/2017 a 7 As 131/2019. Stěžovatelem připomínané rozsudky pak nejsou s těmito rozsudky v rozporu (některé z nich dokonce výše učiněným závěrům konvenují), příp. je nelze na věc vztáhnout, neboť se týkají jiných otázek.

[25] V rozsudku ze dne 18. 10. 2017, čj. 30 Af 118/2016-63, dospěl krajský soud k totožnému závěru jako v naříkaném rozsudku. V rozsudku ze dne 12. 9. 2018, čj. 30 Af 86/2016-60, se krajský soud zabýval doručováním od zadavatele k dodavateli, tedy opačným směrem než v nyní souzeném případě, a konstatoval, že na tuto situaci „*přílehlavěji dopadá režim § 17 tohoto zákona [zákon o elektronických úkonech], tj. režim doručování orgánem veřejné moci*“. Závěr, že k doručení došlo v okamžiku přihlášení do datové schránky, se týkal přihlášení dodavatele (nikoliv zadavatele), kterým byla společnost s ručením omezeným. V rozsudku ze dne 11. 10. 2018, čj. 62 Af 32/2017-87, krajský soud posuzoval doručování námitek poštovní přepravou nikoliv do datové schránky zadavatele a konstatoval, že okamžik doručení námitek dodavatele zadavateli nastává tehdy, „*když námitky dodavatele ‚dojdou‘ zadavateli, přitom za okamžik ‚dojítí‘ je potřeba považovat okamžik, kdy se námitky dostanou do faktické dispozice zadavatele. Faktická dispozice odpovídá okamžiku, kdy adresát (tu tedy zadavatel) nabude objektivní možnost seznámit se s obsahem projevu vůle.*“ Krajský soud v uvedených rozsudcích zcela správně rozlišoval, zda bylo doručováno do datové schránky nebo poštovní přepravou a zda bylo doručováno dodavateli nebo zadavateli. Nelze mezi popsány situacemi nerozlišovat a velmi zjednodušeně tvrdit, že doručování probíhalo mezi soukromoprávními subjekty, a proto je doručeno až v okamžiku, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba.

[26] V rozsudku ze dne 3. 1. 2013, čj. 62 Af 64/2011-41, krajský soud sice uvedl, že na doručování stejnopisu návrhu zadavateli (tedy na institut, jehož odlišnosti od námitek stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle namítá) má být aplikován § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Krajský soud nicméně pokračoval a v dalším textu odůvodnění uvedl, že předmětné ustanovení vyložil odlišně od jazykového výkladu, a sice tak, že podání je doručeno okamžikem, kdy se prokazatelně dostane do sféry zadavatele – v daném případě tedy už samotným dodáním do jeho datové schránky. Nutno pak dodat, že tyto závěry byly ke kasační stížnosti stěžovatele modifikovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, čj. 1 Afs 2/2013-46, ve kterém zdejší soud dospěl k závěru, že při doručování stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zadavateli se použijí stejná ustanovení zákona a výkladová pravidla jako při doručování tohoto návrhu správnímu orgánu, tj. § 18 zákona o elektronických úkonech. Správní rozhodnutí, která krajský soud naříkaným rozsudkem zrušil, byla vydána 23. 10. 2017 a 30. 1. 2018, tj. několik let po rozsudku Nejvyššího správního soudu

pokračování

sp. zn. 1 Afs 2/2013, stěžovatel tak mohl a měl text zákona vykládat v souladu s judikaturními závěry.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, a proto ji soud náhradu nákladů nepřiznal (vyjádření ke kasační stížnosti zaslala prostřednictvím datové schránky sama žalobkyně, nebyl tedy důvod přiznávat ji za tento úkon náhradu nákladů řízení). Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí žádné povinnosti uloženy nebyly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. prosince 2019

L. S.

JUDr. Miloslav Výborný v. r.
předseda senátu